

**Latvijas Republikas Senāts****SPRIEDUMS**

Rīgā 2020.gada 31.martā

Tiesa šādā sastāvā: senatores Ieva Višķere, Anita Kovaļevska, Līvija Slica

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz/pers. A/ pieteikumu par Jūrmalas pilsētas domes 2015.gada 16.aprīļa lēmuma Nr. 177 atcelšanu, sakarā ar Jūrmalas pilsētas domes un SIA „Lauris Restaurant Service” kasācijas sūdzībām par Administratīvās apgabaltiesas 2017.gada 22.novembra spriedumu.

**Aprakstošā daļa**

[1] Jūrmalas pilsētas dome ar 2015.gada 16.aprīļa lēmumu Nr. 177 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) apstiprināja detālplānojuma projektu zemesgabalam 36.līnijā 1202, Jūrmalā (turpmāk – strīdus detālplānojums), kas atrodas Baltijas jūras līča krasta kāpu aizsargjoslā un dabas parka „Ragakāpa” neitrālajā zonā. Ar minēto lēmumu arī nolēms slēgt administratīvo līgumu par detālplānojuma īstenošanu ar detālplānojuma ierosinātajū SIA „Lauris Restaurant Service”, kas šajā lietā pieaicināta kā trešā persona.

Strīdus detālplānojumā paredzēta īslaicīgas lietošanas būves (sabiedriskās ēdināšanas objekta) rekonstrukcija par patstāvīgu būvi.

[2] Pieteicējs /pers. A/ vides aizsardzības interesēs vērsās tiesā ar pieteikumu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu.

[3] Administratīvā apgabaltiesa, izskatījusi lietu apelācijas kārtībā, ar 2017.gada 22.novembra spriedumu pieteikumu apmierināja un atcēla pārsūdzēto lēmumu. Apgabaltiesas spriedums, ņemot vērā pievienošanos pirmās instances tiesas sprieduma motīviem, pamatots ar turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[3.1] Saskaņā ar Jūrmalas pilsētas domes 2012.gada 11.oktobra saistošo noteikumu Nr. 42 „Par Jūrmalas pilsētas Teritorijas plānojuma grafiskās daļas, teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumu apstiprināšanu” (turpmāk – Teritorijas plānojums) grafiskās daļas karti „Apgrūtinājumi” strīdus detālplānojuma teritorija atrodas Rīgas jūras līča piekrastes būvīdē. Ar strīdus detālplānojumu šī teritorija izslēgta no būvīdes. Tālab detālplānojums neatbilst Teritorijas plānojuma sastāvā ietilpstošo Teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumu 178.punktam. Šāda izslēgšana arī nevar tikt uzskatīta par būvīdes precizēšanu detālplānojumā Teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumu 180.punkta izpratnē.

[3.2] 2016.gada 24.martā Jūrmalas pilsētas dome pieņēma lēmumu Nr. 138 „Par Jūrmalas pilsētas Teritorijas plānojuma grozījumu apstiprināšanu” (turpmāk – Teritorijas plānojuma grozījumi), ar kuru grafiskās daļas kartē „Apgrūtinājumi” Rīgas jūras līča piekrastes būvīde pārsaukta par krasta kāpu aizsargjoslas daļu bez apbūves, savukārt strīdus detālplānojuma teritorija izslēgta no minētās krasta kāpu aizsargjoslas daļas bez apbūves. Tomēr jāņem vērā, ka strīdus detālplānojuma teritorija atrodas Baltijas jūras un Rīgas jūras līča krasta kāpu aizsargjoslā un dabas parkā „Ragakāpa”.

[3.3] Saskaņā ar Ministru kabineta 2004.gada 10.augusta noteikumu Nr. 702 „Dabas parka „Ragakāpa” individuālie aizsardzības un izmantošanas noteikumi” (turpmāk – dabas parka „Ragakāpa” individuālie noteikumi) 10.punktu dabas parka „Ragakāpa” neitrālajā zonā ir atļauts attīstīt publiski pieejamu tūrisma un rekreācijas infrastruktūru. Taču strīdus detālplānojumā paredzētais būvniecības risinājums – restorāna būvniecība – nav uzskatāms par publiski pieejamu tūrisma un rekreācijas infrastruktūru minētās tiesību normas izpratnē.

[3.4] Tādējādi strīdus detālplānojums ir pretrunā ar dabas parka „Ragakāpa” individuālajos noteikumos un Aizsargjoslu likuma 36.pantā noteikto.

[4] Jūrmalas pilsētas dome par minēto apgabaltiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, kas pamatota ar turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[4.1] Būvniecība strīdus detālplānojuma teritorijā ir pieļaujama saskaņā ar Aizsargjoslu likuma 36.panta otrās daļas 3.punktu, kurš paredz, ka būvniecību Baltijas jūras un Rīgas jūras līča krasta kāpu aizsargjoslā var veikt, ja tā notiek pilsētas teritorijā, tā ir paredzēta vietējās pašvaldības teritorijas plānojumā un tā ir saskaņota ar attiecīgo Valsts vides dienesta reģionālo vides pārvaldi.

[4.2] Saskaņā ar Teritorijas plānojuma grafiskās daļas karti „Teritorijas plānotā (atļautā) izmantošana” strīdus detālplānojuma teritorija atrodas jauktas darījumu apbūves teritorijā (3JD2), kurā atbilstoši Teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumu 246.punktam atļautā izmantošana ir pludmales centrs vai sabiedriskās ēdināšanas objekts, risinājumu pamatojot detālplānojumā. Strīdus detālplānojuma teritorija bija kļūdaini iekļauta Rīgas jūras līča piekrastes būvīdē. Lai novērstu nepareizas Teritorijas plānojuma normu interpretācijas, pašvaldība 2016.gadā pieņēma Teritorijas plānojuma grozījumus, izslēdzot strīdus detālplānojuma teritoriju no krasta kāpu aizsargjoslas daļas bez apbūves.

[4.3] No sprieduma izriet, ka tiesa faktiski iebilst pret ar Teritorijas plānojumu atļauto būvniecību krasta kāpu aizsargjoslā kā tādu. Taču teritorijas plānojuma tiesiskuma izvērtēšana ir Satversmes tiesas, nevis administratīvās tiesas kompetencē. Tiesa nav ņēmusi vērā Satversmes tiesas atzīto, ka pašvaldībai ir rīcības brīvība paredzēt teritorijas plānojumā jaunu apbūvi arī zemesgabalos, kas atrodas krasta kāpu aizsargjoslā.

[5] Arī trešā persona par apgabaltiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību. Tajā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[5.1] Tiesa, interpretējot pretrunīgās Teritorijas plānojuma normas, nav ņēmusi vērā Jūrmalas pilsētas pašvaldības nērķi, tās pieņemot. Turklāt pašvaldība pretrunas Teritorijas plānojumā centusies novērst, piemērojot Teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumu 180.punktu, kurš paredz, ka būvīdai var precizēt detālplānojumā.

[5.2] Arī interpretējot dabas parka „Ragakāpa” individuālo noteikumu 10. un 11.punktu, tiesa nav ņēmusi vērā minēto normu jēgu un nērķi. No Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas vēstulē sniegtās noteikumu normu interpretācijas, kā arī ministra rīkojuma, kas pieņemts saistībā ar

Teritorijas plānojuma apturēšanu, izriet ministrijas kā noteikumu izstrādātāja uzskats, ka strīdus detālplānojumā paredzētā būvniecība atbilst dabas parka „Ragakāpa” individuālajiem noteikumiem.

[5.3] Tiesa ir pārkāpusi objektīvās izmeklēšanas principu, jo spriedumā nav devusi novērtējumu vairākiem pierādījumiem lietā.

[5.4] Tiesa ir pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 104.panta trešo daļu, jo nav devusi novērtējumu trešās personas norādītajiem apstākļiem saistībā ar vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministra rīkojumiem par Teritorijas plānojumu, nav noskaidrojusi, vai pieteicējs ir vērsies Satversmes tiesā, kā arī pati nav iesniegusi pieteikumu Satversmes tiesā.

[6] Jūrmalas pilsētas dome iesniedza paskaidrojumus par trešās personas kasācijas sūdzību, norādot, ka uzskata to par pamatotu un pilnībā pievienojas tajā norādītajiem argumentiem.

[7] Pieteicējs iesniedza paskaidrojumus par trešās personas kasācijas sūdzību, norādot, ka tā nav izskatāma kasācijas kārtībā, jo kasācijas sūdzībai nav juridiska spēka – tajā nav norādīta sūdzības sastādīšanas vieta un laiks.

## Motīvu daļa

[8] Kasācijas tiesvedības ietvaros izšķirams, vai apgabaltiesa ir pieļāvusi kasācijas sūdzībās norādīto tiesību normu pārkāpumus, secinot, ka pārsūdzētais lēmums vērtējams kā prettiesisks.

## I

[9] Saskaņā ar pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī spēkā esošā Teritorijas plānojuma grafiskās daļas karti „Aprūtinājumi” strīdus detālplānojuma teritorija atradās Rīgas jūras līča piekrastes būvlaidē.

[10] Teritorijas plānojuma sastāvā ietilpstošo Teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumu 5.8.apakšpunkts noteica, ka par būvlaidi teritorijas plānojuma izpratnē ir uzskatāma līnija, kas nosaka minimālo attālumu no ielas sarkanās līnijas vai citas šajos noteikumos minētas atskaites vietas, piemēram, upes krasta, līdz tuvākajai virszemes apbūvei. Attiecībā uz Rīgas jūras līča piekrastes būvlaidi minēto noteikumu 178.punkts paredzēja, ka, veicot apbūvi Baltijas jūras un Rīgas jūras līča krasta kāpu aizsargjoslā, ir jāievēro kāpu būvlaide atbilstoši teritorijas plānojuma grafiskās daļas kartē „Aizsargjoslas un citi aprūtinājumi” norādītajam.

Tādējādi atbilstoši Teritorijas plānojumam par Rīgas jūras līča piekrastes būvlaidi bija uzskatāma teritorija no Rīgas jūras līča krasta līdz tuvākajai pieļaujamajai jaunajai virszemes apbūvei. Proti, būvlaide bija tā Baltijas jūras un Rīgas jūras līča krasta kāpu aizsargjoslas daļa, kurā nav pieļaujama jauna virszemes apbūve.

Ievērojot minēto, apgabaltiesa pārsūdzētajā spriedumā secinājusi, ka strīdus detālplānojums paredz jaunu apbūvi teritorijā, kurā saskaņā ar Teritorijas plānojumu tā nebija pieļaujama.

[11] Trešā persona kasācijas sūdzībā minētajam apgabaltiesas secinājumam nepiekrīt, norādot, ka konkrētajā gadījumā Teritorijas plānojumā ietvertās normas bija pretrunīgas. Proti, no vienas puses, atbilstoši Teritorijas plānojuma grafiskās daļas kartei „Aprūtinājumi” strīdus detālplānojuma teritorija atradās Rīgas jūras līča piekrastes būvlaidē, kurā jauna būvniecība nebija pieļaujama. Bet, no otras puses, atbilstoši Teritorijas plānojuma grafiskās daļas kartei „Teritorijas plānotā (atļautā) izmantošana” strīdus detālplānojuma teritorijas daļa, kurā plānota sabiedriskās ēdināšanas objekta būvniecība, atradās jauktas darījumu apbūves teritorijā (3JD2), kurā saskaņā ar Teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumu 246.punktu atļautā izmantošana bija pludmales centrs vai sabiedriskās ēdināšanas objekts, risinājumu pamatojot detālplānojumā. Minētās pretrunas (tiesību normu kolīzijas) esot jārisina, izmantojot tiesību normu interpretācijas pamatmetodes un tiesību normu saprātīgas piemērošanas principu. Šajā sakarā trešā persona uzsver, ka tiesa, interpretējot Teritorijas plānojuma normas, neesot ņēmusi vērā Jūrmalas pilsētas pašvaldības mērķi, tās pieņemot. To kasācijas sūdzībā norāda arī Jūrmalas pilsētas dome, argumentējot, ka jau kopš Teritorijas plānojuma pieņemšanas brīža pašvaldības mērķis esot bijis pieļaut apbūvi strīdus detālplānojuma teritorijā un ka teritorija būvlaidē esot iekļauta kļūdaini.

[12] Var piekrist tam, ka pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī Teritorijas plānojums attiecībā uz strīdus detālplānojuma teritoriju bija pretrunīgs. Pretrunas viena normatīvā akta ietvaros ir risināmas, tiesību normas pēc iespējas interpretējot atbilstoši augstāka juridiskā spēka tiesību normām un savstarpēji harmonizējot.

Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsardzību primāri paredz Aizsargjoslu likums. Atbilstoši minētā likuma 5.panta otrās daļas 1.punktam Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjosla ir vides un dabas resursu aizsardzības aizsargjosla. Saskaņā ar minētā panta pirmo daļu vides un dabas resursu aizsardzības aizsargjoslas ir tādas aizsargjoslas, kuras tiek noteiktas ap objektiem un teritorijām, kas ir nozīmīgas no vides un dabas resursu aizsardzības un racionālas izmantošanas viedokļa. To galvenais uzdevums ir samazināt vai novērst antropogēnās negatīvās iedarbības ietekmi uz objektiem, kuriem noteiktas aizsargjoslas. Atbilstoši likuma 6.panta pirmajai daļai Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjosla izveidota, lai samazinātu piesārņojuma ietekmi uz Baltijas jūru, saglabātu meža aizsargfunkcijas, novērstu erozijas procesu attīstību, aizsargātu piekrastes ainavas, nodrošinātu piekrastes dabas resursu, arī atpūtai un tūrismam nepieciešamo resursu un citu sabiedrībai nozīmīgu teritoriju saglabāšanu un aizsardzību, to līdzsvarotu un ilgstošu izmantošanu.

No minētajām tiesību normām izriet, ka Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsardzības mērķis ir visplašākajā nozīmē aizsargāt un saglabāt attiecīgajā teritorijā esošās dabas un ar to saistītās vērtības un vienlaikus nodrošināt, ka visa sabiedrība tās ilgtermiņā var baudīt. Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjosla ir domāta tam, lai tajā esošās vides vērtības būtu pieejamas pēc iespējas plašākam sabiedrības lokam un kalpotu visas sabiedrības interesēm (sal. *S e n ā t a 2019.gada 17.decembra k o p s ē d e s sprieduma lietā Nr. SKA-1/2019 (ECLI:LV:AT:2019:1217.A420684911.2.S) 15.punkts, 2019.gada 13.februāra sprieduma lietā Nr. SKA-154/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0213.A420257615.2.S) 5.punkts, 2011.gada 17.marta sprieduma lietā Nr. SKA-119/2011 (A42663409) 11.punkts*).

Likumdevējs nolīkā sasniegt minētos mērķus Aizsargjoslu likuma 36.pantā ir noteicis vairākus būtiskus aprobežojumus Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjoslā. Tostarp minētā panta otrajā daļā noteikts vispārējs aizliegums krasta kāpu aizsargjoslā (kas atbilstoši likuma 6.panta otrās daļas 1.punktam ir viena no Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjoslas joslām) un pludmalē celt jaunas ēkas un būves un paplašināt esošās, izņemot, ja pastāv kāds no normā uzskaitītajiem izņēmuma gadījumiem.

[13] Tieši minēto Aizsargjoslu likuma normu gaismā interpretējamas arī Teritorijas plānojuma normas.

Vienlaikus, kā redzams no Teritorijas plānojuma grafiskās daļas kartes „Apgrūtinājumi”, pašvaldība papildus jau Aizsargjoslu likumā noteiktajiem Rīgas jūras līča piekrastes aizsardzības mehānismiem bija paredzējusi būvlaidi – krasta kāpu aizsargjoslas daļu, kurā jauna virszemes būvniecība nav pieļaujama. Tādējādi secināms, ka, kaut arī saskaņā ar Aizsargjoslu likuma 36.panta otrās daļas 3.punktu pašvaldība teritorijas plānojumā var paredzēt jaunu ēku un būvju celtniecību vai paplašināšanu krasta kāpu aizsargjoslā, tomēr konkrētajā gadījumā pašvaldība, respektējot Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjoslas izveides mērķi, bija nolēmusi Teritorijas plānojumā noteikt konkrētu pašvaldības administratīvās teritorijas daļu, kurā šīs tiesības neizmanto. Proti, nolūkā aizsargāt jūras līča piekrastes kāpas, priežu mežu un citas krasta kāpu aizsargjoslā esošās vides vērtības pašvaldība Teritorijas plānojumā bija paredzējusi, ka būvlaide kā viena no Rīgas jūras līča krastam vistuvākajām teritorijām nav apbūvējama.

Līdz ar to secināms, ka Rīgas jūras līča piekrastes būvlaides mērķis, tāpat kā Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjoslas mērķis, ir aizsargoslā esošo vides vērtību aizsardzība un sabiedrības pieejas šīm vērtībām nodrošināšana.

Šāds konkrētās būvlaides mērķis ir saskaņots arī ar to, ka tā noteikta teritorijā, kuru valsts atzinusi kā īpaši aizsargājamo dabas teritoriju. Proti, strīdus detālplānojuma teritorija atrodas dabas parkā „Ragakāpa”. Šo dabas parku likumdevējs ar likumu „Par īpaši aizsargājāmām dabas teritorijām” ir atzinis kā īpaši aizsargājamo dabas teritoriju (likuma pielikuma 32.punkts).

[14] Ievērojot minēto mērķi, kā arī vispārīgi augsto Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsardzību, ko likumdevējs ir paredzējis Aizsargjoslu likumā, jebkurš izņēmums no vispārējā aizlieguma Teritorijas plānojumā noteiktajā Rīgas jūras līča piekrastes būvaidē veikt būvniecību, tāpat kā jebkurš izņēmums no Aizsargjoslu likuma 36.pantā noteiktajiem aprobežojumiem Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargoslā, ir interpretējams šauri.

Tādējādi konkrētajā gadījumā, kad strīdus detālplānojuma teritorija atbilstoši Teritorijas plānojuma grafiskās daļas kartei „Apgrūtinājumi” pilnā apmērā bija iekļauta būvaidē, apstākļi, ka saskaņā ar Teritorijas plānojuma grafiskās daļas karti „Teritorijas plānotā (atļautā) izmantošana” daļa detālplānojuma teritorijas atradās jauktas darījumu apbūves teritorijā, pats par sevi nav pietiekams, lai atzītu, ka strīdus detālplānojuma teritoriju tomēr ir pieļaujams apbūvēt.

Tāpat tas, ka saskaņā ar Teritorijas plānojuma sastāvā ietilpstošo Teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumu 246.punktu atļautā izmantošana daļā strīdus detālplānojuma teritorijas, ievērojot tās funkcionālo zonējumu, ir pludmales centra vai sabiedriskās ēdināšanas objekta izvietošana, pats par sevi automātiski neliek domāt, ka strīdus detālplānojuma teritorija būvaidē iekļauta kļūdaini. Kā redzams no Teritorijas plānojuma grafiskās daļas kartēm, detālplānojuma teritorija atrodas tik tuvu Rīgas jūras līča krastam, ka gandrīz vai robežojas ar Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargoslā ietilpstošo jūras aizsargjoslas daļu. Līdz ar to strīdus detālplānojuma teritorijas atrašanās vieta jau pati par sevi vedina domāt, ka strīdus teritorija kā jūras līča krastam tuvu izvietota teritorija ir īpaši aizsargājama, tostarp tajā liedzot veikt jaunu apbūvi.

Līdz ar to, vērtējot minētās Teritorijas plānojuma normas savstarpējā kopsakarā, nav rodams apstiprinājums Jūrmalas pilsētas domes un trešās personas norādītajam, ka strīdus detālplānojuma teritorijā ir pieļaujama jauna apbūve. Pretēja Teritorijas plānojuma normu interpretācija – ka strīdus detālplānojuma teritorijā tomēr ir atļauts veikt būvniecību – nenodrošinātu vides aizsardzības principu ievērošanu, tostarp Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargoslā ietilpstošo vides vērtību aizsardzību un to pieejas visai sabiedrībai nodrošināšanu.

[15] Tas vien, ka Jūrmalas pilsētas dome šādai Teritorijas plānojuma normu interpretācijai nepiekrīt, tiesvedības gaitā konsekventi uzsverot, ka pašvaldības mērķis vienmēr, tostarp jau Teritorijas plānojuma pieņemšanas brīdī, esot bijis atļaut strīdus detālplānojuma teritorijā veikt būvniecību, pats par sevi nenozīmē, ka šāda interpretācija ir nepareiza.

Neapšaubāmi, tiesai kā tiesību normu piemērotājam normu izstrādātāja viedoklis ir jāizvērtē. Taču tas nav noteicošais. Tiesību normu interpretācija konkrētā tiesas lietā vienmēr ir un paliek tiesas pienākums un kompetence (*Senāta 2019.gada 18.oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-227/2019 (ECLI:LV:AT:2019:1018.A420203915.2.S) 5.punkts*).

Kā jau norādīts, tiesību normas ir jāinterpretē atbilstoši augstāka juridiskā spēka tiesību normām. Tālab tiesību normu izstrādāja norādes par mērķi, ar kādu tas pieņēmis strīdus normas, pašas par sevi nebūtu jāuzskata par pietiekamām, lai nolūkā nodrošināt tiesiskuma principa ievērošanu neņemtu vērā no augstāka juridiskā spēka tiesību normām (konkrētajā gadījumā – Aizsargjoslu likuma normām) izrietošo mērķi, kurš ar strīdus tiesību normām būtu jāsasniedz.

Pretēju secinājumu neliek izdarīt arī tas, ka pašvaldība vēlāk grozījusi Teritorijas plānojumu. Šis apstākļi pats par sevi neliecina par to, kā interpretējamas pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī spēkā esošā Teritorijas plānojuma normas.

[16] Trešā persona kasācijas sūdzībā norāda, ka Jūrmalas pilsētas dome pretrunas Teritorijas plānojumā esot centusies novērst, pārsūdzētajā lēmumā piemērojot Teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumu 180.punktu. Minētā tiesību norma paredz, ka Rīgas jūras līča piekrastes būvlaidi var precizēt detālplānojumā.

Apgabaltiesa pārsūdzētajā spriedumā jau ir atbildējusi uz minēto argumentu, pamatotī secinot, ka tas nav pamatots. Par teritorijas plānojuma precizēšanu detālplānojumā ir atzīstama teritorijas plānojumā iezīmētā teritorijas zonējuma un teritorijas izmantošanas aprobežojumu detalizētāka jeb niansētāka kartēšana smalkāka mēroga kartē, turklāt papildus kartējot arī tādus salīdzinoši nelielus esošus vai plānotus vides objektus, kuri teritorijas plānojumā tā mēroga dēļ nav kartēti (piemēram, elektrības kabeļi, gāzes vadi, atsevišķi koki). Tālab ar būvlaides precizēšanu detālplānojumā ir saprotama būvlaides atrašanās vietas dabā konkretizēšana atbilstoši mēroga noteiktībai, nevis iezīmēšana acimredzami citā vietā nekā tā ir iezīmēta teritorijas plānojumā. Taču tieši tāds ir izskatāmais gadījums.

Salīdzinot strīdus detālplānojumā iekļautos teritorijas plānus ar Teritorijas plānojuma grafiskās daļas karti „Apgrūtinājumi”, ir redzams, ka detālplānojuma teritorija veido noslēgtu ģeometrisku figūru būvlaides iekšienē, kura ir izslēgta no būvlaides. Būvlaide vietām ir pārbīdīta Rīgas jūras līča krasta virzienā pat par vairākiem simtiem metru. Tādējādi detālplānojumā noteiktā būvlaide, atšķirībā no Teritorijas plānojumā noteiktās būvlaides, pieļauj apbūvi gandrīz līdz pat Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargoslā ietilpstošās jūras aizsargjoslas robežai, nodrošinot ievērojami mazāku aizsardzību līča piekrastei, nekā paredzēts Teritorijas plānojumā. Līdz ar to apgabaltiesa pamatotī atzinusi, ka detālplānojumā acimredzami ir noteikta jauna, nevis precizēta jau Teritorijas plānojumā noteiktā būvlaide.

Tādējādi šīs trešās personas arguments neliecina par apgabaltiesas secinājuma, ka strīdus detālplānojums neatbilda Teritorijas plānojumam, nepareizību.

[17] Nepamatots ir arī Jūrmalas pilsētas domes kasācijas sūdzībā norādītais arguments, ka pārsūdzētajā spriedumā izdarītie secinājumi liecinot vienīgi par to, ka tiesu faktiski neapmierina, ka ar Teritorijas plānojumu atļauta būvniecība Baltijas jūras un Rīgas jūras līča krasta kāpu aizsargoslā.

Kā jau norādīts, tiesa, vērtējot Teritorijas plānojuma normas to savstarpējā kopsakarā, ir secinājusi, ka Teritorijas plānojums nepieļāva jaunu apbūvi strīdus detālplānojuma teritorijā. Tieši šāda Teritorijas plānojuma normu interpretācija arī atbilst augstāka juridiskā spēka tiesību normām – Aizsargjoslu likumam. Līdz ar to apgabaltiesas secinājums par pārsūdzētā lēmuma prettiesiskumu ir pamatots ar to, ka strīdus detālplānojums neatbilst

pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī spēkā esošajam Teritorijas plānojumam, nevis ar tiesas iebildumiem pret apbūvi kā tādu.

To, ka detālplānojumam ir jābūt saskanīgam ar augstāka līmeņa teritorijas plānošanas dokumentu, Senāts ir atzinis jau iepriekš (*Senāta 2018.gada 9.janvāra sprieduma lietā Nr. SKA-77/2018 (ECLI:LV:AT:2018:0109.A420511213.2.S)* 11.punkts). Arī konkrētajā gadījumā Senāts nekonstatē apgabaltiesas pieļautas kļūdas, izdarot minēto secinājumu.

## II

[18] Apgabaltiesa pārsūdzētajā spriedumā ir ņēmusi vērā arī to, ka jau pēc pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas – 2016.gada 24.martā – Jūrmalas pilsētas dome pieņēma grozījumus Teritorijas plānojumā. Ar minētajiem grozījumiem strīdus detālplānojuma teritorijā iezīmēta ārpus krasta kāpu aizsargoslas daļas bez apbūves.

[19] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 103.panta pirmajā daļā nostiprinātajam vispārīgajam administratīvā akta kontroles principam, tiesai, pārbaudot iestādes izdotā administratīvā akta tiesiskumu, ir jāpārlicinās par to, vai tas atbilst akta izdošanas laikā spēkā esošajām procesuālajām un materiālajām tiesību normām. Tālab parasti tas, ka pēc lietā pārsūdzētā administratīvā akta pieņemšanas ir mainījies tiesiskais regulējums, tiesai nav jāņem vērā, vērtējot akta tiesiskumu vai prettiesiskumu.

Vienlaikus gadījumā, ja atbilstoši jaunajam tiesiskajam regulējumam atceltā administratīvā akta vietā tā adresāts varētu nekavējoties saņemt jaunu labvēlīgu administratīvo aktu, pēc būtības neveicot nekādas papildu darbības, jaunajam tiesiskajam regulējumam tomēr var būt nozīme, apsverot, vai ir pamats atzīt pārsūdzēto administratīvo aktu par prettiesisku un atcelt to. Proti, šādā gadījumā apsverams, vai pārsūdzētā administratīvā akta atcelšana ir lietderīga un nepieciešama. To Senāts jau iepriekš ir atzinis arī lietās, kas izriet no būvniecības un vides tiesību strīdiem (*Senāta 2018.gada 20.decembra sprieduma lietā Nr. SKA-506/2018 (ECLI:LV:AT:2018:1220.A420237615.2.S)* 11.punkts, 2016.gada 20.septembra sprieduma lietā Nr. SKA-943/2016 (A42689007) 23.punkts).

Tādējādi apgabaltiesa pārsūdzētajā spriedumā pamatoti piešķirusi nozīmi tam, ka saskaņā ar 2016.gadā pieņemtajiem Teritorijas plānojuma grozījumiem būvniecība strīdus detālplānojuma teritorijā ir pieļaujama, jo vispārīgi šis apstāklis varētu likt tiesai vērtēt to, vai ir lietderīgi atcelt lietā pārsūdzēto lēmumu.

[20] Apgabaltiesa atzinusi, ka tam, ka saskaņā ar Teritorijas plānojuma grozījumiem jauna būvniecība strīdus detālplānojuma teritorijā ir pieļaujama, nav izšķirošas nozīmes. Minētais pamatots ar to, ka attiecīgu būvniecību nepieļauj cits normatīvais akts – dabas parka „Ragakāpa” individuālie noteikumi.

Kā jau minēts, strīdus detālplānojuma teritorijā atrodas īpaši aizsargājamā dabas teritorijā – dabas parkā „Ragakāpa”. Tāpēc, pamatojoties uz likuma „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām” 17.panta otrajā daļā doto deleģējumu, Ministru kabinets ir izdevis dabas parka „Ragakāpa” individuālos noteikumus, kas līdz ar to ir ņemami vērā, vērtējot būvniecības pieļaujamību.

Tiesa ir secinājusi, ka strīdus detālplānojuma teritorijā kā dabas parka „Ragakāpa” neitrālajā zonā ietilpstošā teritorijā atbilstoši parka individuālo noteikumu 10.punktam ir atļauts attīstīt vienīgi publiski pieejamu tūrisma un rekreācijas infrastruktūru. Ņemot vērā to, ka strīdus detālplānojuma teritorijā atrodas dabas parka teritorijā, apgabaltiesa pamatoti atzina, ka jēdziens „tūrisma un rekreācijas infrastruktūra” interpretējams kopsakarā ar Tūrisma likumā doto dabas tūrisma un rekreatīvā tūrisma definīciju un mērķiem un dabas parka „Ragakāpa” dabas aizsardzības plānu. Šā izvērtējuma rezultātā apgabaltiesa atzina, ka pastāvīga būve restorāna ierīkošanai nav uzskatāma par publiski pieejamu tūrisma un rekreācijas infrastruktūru minētās tiesību normas izpratnē. Apgabaltiesa nenoliedza, ka ēdināšanas pakalpojumu sniegšana ir cieši saistīta ar tūrismu, tomēr norādīja, ka ēdināšanas pakalpojumus var sniegt ļoti daudz un dažādos veidos, tostarp – īslaicīgās lietošanas būvē. Savukārt saskaņā ar strīdus detālplānojumu šobrīd esošās īslaicīgās lietošanas būves vietā plānota pastāvīga būve, līdz ar to strīdus detālplānojums neatbilst minētajai noteikumu normai.

Trešā persona kasācijas sūdzībā argumentē, ka tiesa, izdarot minēto secinājumu, neesot ņēmusi vērā dabas parka „Ragakāpa” individuālo noteikumu 10. un 11.punkta jēgu un mērķi. Tāpat tiesa neesot ņēmusi vērā noteikumu izstrādātājas – Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas – viedokli par noteikumu normu interpretāciju, kā arī esot izdarījusi nepareizus secinājumus no noteikumu anotācijā norādītā.

[21] Trešā persona pamatoti norādījusi, ka no Ministru kabineta 2013.gada 15.oktobra noteikumu Nr. 1119 „Grozījumi Ministru kabineta 2004.gada 10.augusta noteikumos Nr. 702 „Dabas parka „Ragakāpa” individuālie aizsardzības un izmantošanas noteikumi””, ar kuriem dabas parka „Ragakāpa” individuālie noteikumi papildināti ar 10. un 11.punktu, projekta anotācijas (pieejama: [http://tap.mk.gov.lv/doc/2005/VARAMAnot\\_040913\\_ragakapa.2646.doc](http://tap.mk.gov.lv/doc/2005/VARAMAnot_040913_ragakapa.2646.doc)) izriet, ka sākotnējā noteikumu projektā iekļautā 10.punkta redakcija bija citādāka nekā apstiprinātā redakcija. Proti, sākotnēji 10.punkts paredzēja, ka neitrālā zona dabas parkā izveidota, lai nodrošinātu publiski pieejamu maza mēroga tūrisma infrastruktūras attīstību, taču minētās tiesību normas apstiprinātā redakcija paredz, ka neitrālā zona izveidota, lai attīstītu publiski pieejamu tūrisma un rekreācijas infrastruktūru.

Tomēr tas pats par sevi nenozīmē, ka pārsūdzētajā spriedumā izdarītie secinājumi attiecībā uz dabas parka „Ragakāpa” individuālo noteikumu grozījumu projekta anotāciju būtu nepareizi. Proti, apgabaltiesa ir secinājusi, ka noteikumu grozījumi pieņemti galvenokārt tāpēc, lai uzlabotu jau esošās autostāvvietas segumu un iekārtotu informācijas punktus, kā arī citus nepieciešamos maza mēroga infrastruktūras objektus. Tiesa minēto secinājumu izdarījusi, pamatojoties uz apstākļu kopumu, kas izsecināms no noteikumu grozījumu projekta anotācijā norādītā – proti, gan tā, ka saskaņā ar anotāciju izmaiņas dabas parka „Ragakāpa” individuālajos noteikumos tiek veiktas, nevis grozot regulējumu pēc būtības, bet tiesību normas saskaņojot ar citos normatīvajos aktos lietoto terminoloģiju un aktuālāko regulējumu, gan Jūrmalas pilsētas domes vēstules saturā, kurā dome lūgusi mainīt zonējumu auto stāvlaukumam uz neitrālo zonu, gan arī noteikumu 1.pielikumā „Dabas parka „Ragakāpa” funkcionālo zonu shēma” redzamā, ka kā izziņas, atpūtas un tūrisma infrastruktūra dabas parkā tiek apzīmētas takas, kāpnes, skatu tornis, atpūtas vietas un autostāvvietas.

Līdz ar to tam, ka apstiprinātā dabas parka „Ragakāpa” individuālo noteikumu 10.punkta redakcija atšķirībā no sākotnējās redakcijas neparedz publiski pieejamas maza mēroga tūrisma infrastruktūras attīstības nodrošināšanu, nav izšķirošas nozīmes apgabaltiesas izdarīto secinājumu kontekstā.

Turklāt, kā jau minēts, apgabaltiesa secinājumu par to, ka strīdus detālplānojumā paredzētā būvniecība (proti, restorāna būvniecība) nav uzskatāma par publiski pieejamas tūrisma un rekreācijas infrastruktūras attīstīšanu dabas parka „Ragakāpa” individuālo noteikumu 10.punkta izpratnē, ir izdarījusi, ne tikai pamatojoties uz noteikumu grozījumu projekta anotāciju, bet arī dabas parka „Ragakāpa” dabas aizsardzības plāna 2004.–2015.gadam un Tūrisma likuma normu par dabas un rekreatīvo tūrismu analīzi. Tieši šādas visaptverošas analīzes rezultātā tiesa ir noskaidrojusi dabas parka „Ragakāpa” individuālo noteikumu 10.punkta mērķi un nonākusi pie secinājuma, ka pastāvīga restorāna būvniecība parka neitrālajā zonā, ievērojot parka izveides mērķus un ilgtermiņa aizsardzības un attīstības plānus, nav pieļaujama.

Tālab nepamatoti ir trešās personas apgalvojumi, ka pārsūdzētajā spriedumā neesot ņemta vērā dabas parka „Ragakāpa” individuālo noteikumu 10.punkta jēga un mērķis. Citus apsvērumus, kāpēc apgabaltiesas veiktā tiesību normu interpretācija būtu nepareiza, kasatori nav norādījuši.

[22] Trešā persona kasācijas sūdzībā ir arī plaši atferējusi Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas vēstuli trešajai personai, kurā ministrija sniegusi viedokli par tiesību normām, kas regulē dabas parka „Ragakāpa” neitrālajā zonā pieļaujamas tūrisma infrastruktūras attīstīšanu (*lietas 2.sējuma 207.–209.lapa*). Tomēr ministrija minētajā vēstulē nemaz nav norādījusi, ka dabas parka „Ragakāpa” neitrālajā zonā būtu pieļaujama restorāna būvniecība, bet gan paudusi viedokli, ka parka individuālo noteikumu 10.punktā lietotie jēdzieni ir atklāti un piepildāmi ar saturu, izvērtējot katru konkrēto gadījumu atsevišķi. Līdz ar to nav saprotams, par kādiem apgabaltiesas pieļautiem tiesību normu pārkāpumiem, trešās personas ieskatā, liecina minētās vēstules saturs.

Savukārt trešās personas norādītie vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministra rīkojumi pēc būtības nav vērtējami kā dabas parka „Ragakāpa” individuālo noteikumu izstrādātāja viedoklis par noteikumu normu interpretāciju, jo ir pieņemti, ministram īstenojot Teritorijas attīstības plānošanas likuma 26.panta pirmajā daļā un 27.panta trešajā daļā noteikto kompetenci apturēt vietējās pašvaldības teritorijas plānojumu tā izstrādes procedūras pārkāpumu vai neatbilstības normatīvo aktu prasībām gadījumā.

[23] Ievērojot minēto, pamatots ir pārsūdzētajā spriedumā izdarītais secinājums, ka strīdus detālplānojums neatbilst dabas parka „Ragakāpa” individuālajiem noteikumiem, konkrēti, to 10.punktam.

Līdz ar to apgabaltiesa pamatoti atzinusi, ka tas, ka pašvaldība Teritorijas plānojuma grozījumos pieļāvusi strīdus detālplānojumā paredzēto būvniecību, nav pietiekams pamats strīdus detālplānojumu atstāt negrozītu, jo tas neatbilst augstāka juridiskā spēka normatīvajam aktam. Apgabaltiesa pamatoti norādījusi, ka, tā kā strīdus teritorija atrodas arī dabas parka „Ragakāpa” teritorijā, piemērojami ir ne tikai Aizsargjoslu likuma nosacījumi, bet arī dabas parka „Ragakāpa” individuālie noteikumi, un neatbilstība šiem noteikumiem ir pietiekams iemesls strīdus detālplānojumā paredzētās būvniecības nepieļaujamībai.

[24] Ievērojot minēto, nav nozīmes kasācijas sūdzības norādītajam, ka no pārsūdzētā sprieduma neesot saprotams, kurai Aizsargjoslu likuma 36.panta daļai, apgabaltiesas ieskatā, neatbilst ar strīdus detālplānojumu paredzētā būvniecība. Šie apgabaltiesas apsvērumi nemaina iepriekš secināto, ka strīdus detālplānojumā paredzētā būvniecība jebkurā gadījumā nav pieļaujama neatbilstības citam normatīvajam aktam (dabas parka „Ragakāpa” individuālajiem noteikumiem) dēļ.

[25] Jūrmalas pilsētas dome kasācijas sūdzībā uzsver, ka vietējās pašvaldības teritorijas plānojuma, proti, pašvaldības saistošo noteikumu, atbilstības augstāka juridiskā spēka tiesību normām izvērtēšana ir Satversmes tiesas kompetencē. Neesot pieļaujams, ka administratīvās tiesas un Satversmes tiesas kompetences pārklājas. Arī trešā persona kasācijas sūdzībā pieminējusi, ka tiesai vajadzēja iesniegt pieteikumu Satversmes tiesā.

Minētie argumenti nav pamatoti. Tiesiskuma princips prasa ievērot tiesību normu juridiskā spēka hierarhiju, un tiesa nevar piemērot tiesību normas, kas ir pretējas augstāka juridiskā spēka tiesību normām. Tālab Administratīvā procesa likuma 104.pants paredz, ka, atkarībā no tā, kāda līmeņa tiesību normai neatbilst zemāka juridiskā spēka tiesību norma, tiesa vai nu pati atturas piemērot zemāka juridiskā spēka tiesību normu (panta trešā daļa), vai arī nosūta pieteikumu Satversmes tiesai par tiesību normas atzīšanu par spēkā neesošu (panta otrā daļa).

Ievērojot minēto, Senāts jau iepriekš ir atzinis, ka nav pamata uzskatīt, ka tiesa, lemjot par uz plānošanas pamata pieņemta lēmuma tiesiskumu, nebūtu tiesīga pievērsties jautājumam par teritorijas plānojuma atbilstību augstāka juridiskā spēka tiesību normām. Tāpēc, ja tiesai, lemjot par detālplānojuma tiesiskumu, jāaplūko teritorijas plānojuma tiesiskais regulējums, tad atbilstoši Administratīvā procesa likuma 104.panta pirmajai daļai tiesai ir tiesības pārbaudīt, vai lietā piemērojams teritorijas plānojums atbilst augstāka juridiskā spēka tiesību normām, un, konstatējot neatbilstību, attiecīgi ir pamats vai nu nepiemērot attiecīgo tiesību normu, vai arī vērsties ar pieteikumu Satversmes tiesā (piemēram, 2018.gada 30.janvāra lēmuma lietā Nr. SKA-838/2018 ([ECLI:LV:AT:2018:0130.SKA083818.4.L](#)) 15.punkts, 2018.gada 9.janvāra sprieduma lietā Nr. SKA-77/2018 ([ECLI:LV:AT:2018:0109.A420511213.2.S](#)) 12.punkts, 2017.gada 22.februāra sprieduma lietā Nr. SKA-79/2017 (A420566612) 19.punkts).

[26] Par nepamatotu arī atzīstams domes arguments, ka apgabaltiesa neesot ievērojusi Satversmes tiesas 2017.gada 6.oktobra spriedumā lietā Nr. 2016-24-03 izteikto atziņu, ka pašvaldībai ir rīcības brīvība paredzēt pašvaldības teritorijas plānojumā jaunu apbūvi pilsētas teritorijā, tostarp arī tādā zemesgabalā, kurš atrodas kāpu aizsargjoslā. Nav apšaubāms, ka pašvaldībai ir šāda rīcības brīvība, taču tā ir izmantojama saskaņā ar spēkā esošo tiesisko regulējumu. Tālab šādas rīcības brīvības izmantošana nenozīmē, ka pašvaldība ir tiesīga teritorijas plānojumā noteikt jaunu apbūvi tādā krasta kāpu aizsargjoslā ietilpstošā teritorijā, kurā to nepieļauj augstāka juridiskā spēka tiesību normas.

[27] Trešā persona arī uzskata, ka apgabaltiesa esot pārkāpusi objektīvās izmeklēšanas principu.

Trešā persona minētajā principa pārkāpumu saskata tajā aspektā, ka tiesa pārsūdzētajā spriedumā neesot devusi novērtējumu divām lietas materiālos esošajām Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas vēstulēm.

Administratīvā procesa likuma 103.panta otrajā daļā un 107.panta ceturtajā daļā noteiktās objektīvās izmeklēšanas mērķis ir nodrošināt, ka lietas izskatīšanas gaitā tiek noskaidroti patiesie lietas apstākļi un panākts tiesisks un taisnīgs lietas rezultāts (sal. *Senāta 2019.gada 26.septembra sprieduma lietā Nr. SKA-294/2019* ([ECLI:LV:AT:2019:0926.A420297514.3.S](#)) 10.punkts). Objektīvā izmeklēšana ir saistāma ar lietā būtisku apstākļu noskaidrošanu un to juridisko novērtēšanu. Līdz ar to nav pamata runāt par objektīvās izmeklēšanas principa pārkāpumu, ja tiesa spriedumā nav novērtējusi tādus apstākļus, kuri lietā nav būtiski un neatstāj ietekmi uz lietas rezultātu.

Abas trešās personas kasācijas sūdzībā norādītās Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas vēstules ir saistītas ar tiesību normu interpretāciju – viena ir jau šā sprieduma 22.punktā minētā vēstule, kurā ministrija sniegusi viedokli par dabas parka „Ragakāpa” individuālo noteikumu normām, bet otrā vēstulē papildus tiesību normu interpretācijas jautājumiem ministrija arī sniegusi informāciju par ministrijā saņemtajiem apstrīdēšanas iesniegumiem par 2016.gadā pieņemtajiem Teritorijas plānojuma grozījumiem (*lietas 2.sējuma 79.–80.lapa*).

Tiesību normu interpretāciju lietā veic tiesa, tālab apgabaltiesai, pārsūdzētajā spriedumā pienācīgi pamatojot, kādēļ lietā piemērojams tiesību normas ir interpretējamas tieši tādā veidā, kā to darījusi tiesa, nebija obligāti jāanalizē minēto ministrijas vēstulu saturs. Līdz ar to šis trešās personas arguments neliecina par objektīvās izmeklēšanas principa pārkāpumu.

[28] Trešā persona arī norāda, ka apgabaltiesa pārsūdzētajā spriedumā neesot novērtējusi trešās personas norādīto informāciju par vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministra pieņemtajiem rīkojumiem saistībā ar Teritorijas plānojuma apturēšanu, kā arī neesot noskaidrojusi, vai pieteicējs bija vērsies Satversmes tiesā ar pieteikumu par Teritorijas plānojuma atbilstību dabas parka „Ragakāpa” individuālajiem noteikumiem.

Senāts jau šā sprieduma 22.punktā vērsa uzmanību, ka vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministra tiesības apturēt vietējās pašvaldības teritorijas plānojumu, kura izstrādes procedūrā konstatējami pārkāpumi vai arī kurš neatbilst normatīvo aktu prasībām, ir speciāla Teritorijas attīstības plānošanas likuma 26. un 27.pantā noteikta ministra kompetence. Proti, tā ir viena no iespējamām teritorijas plānojuma tiesiskuma kontroles

procedūrām. Taču ne šī procedūra, ne arī personu, kuras izvēlējušās pārsūdzēt teritorijas plānojumu šādā procedūrā, tālākās darbības nav saistošas tiesai. Tiesa pati veic lietā piemērojamo tiesību normu hierarhijas kontroli.

Līdz ar to trešās personas norādītie apstākļi nav lietā būtiski apstākļi, kas tiesai bija jānoskaidro un jānovērtē.

[29] Par apgabaltiesas pieļautiem tiesību normu pārkāpumiem neliecina arī trešās personas izteiktie iebildumi pret tiesas veikto novērtējumu trešās personas un Jūrmalas pilsētas domes starpā noslēgtajam zemes nomas līgumam. No pārsūdzētā sprieduma redzams, ka minētais novērtējums faktiski veikts *obiter dictum* (neatstājot ietekmi uz sprieduma rezolutīvo daļu). Tālab Senāts procesuālās ekonomijas nolūkā nevērtēs kasācijas sūdzībā norādītos argumentus saistībā ar minēto.

### III

[30] Pieteicējs paskaidrojumos par trešās personas kasācijas sūdzību norādījis, ka kasācijas sūdzībai nav juridiska spēka, jo tajā nav norādīta sūdzības sastādīšanas vieta un laiks.

Šis arguments ir acīmredzami nepamatots. Trešās personas iesniegtā kasācijas sūdzība satur visus būtiskākos dokumenta rekvizītus, lai nebūtu pamata apšaubīt tās juridisko spēku. Tostarp no iesniegtās kasācijas sūdzības ir identificējams, kurš sūdzību ir sastādījis, kādā lietā un par kādu spriedumu tā ir iesniegta. Līdz ar to pieteicēja iebildumi liecina vienīgi par kasācijas sūdzības neatbilstību formālajām dokumenta sastādīšanas prasībām, kam konkrētajā gadījumā nav izšķirošas nozīmes.

[31] Apkopojot minēto, pārsūdzētais spriedums atstājams negrozīts, bet Jūrmalas pilsētas domes un trešās personas kasācijas sūdzības noraidāmas.

### Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta pirmās daļas 1.punktu un 351.pantu, Senāts

### nosprieda

Atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2017.gada 22.novembra spriedumu, bet Jūrmalas pilsētas domes un SIA „Lauris Restaurant Service” kasācijas sūdzības noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Senatore I. Višķere

Senatore A. Kovaļevska

Senatore L. Slica